

Prisbilligheden. Endelig siger den ærede Minister, at han ikke tror, at det vil være rigtigt at give det britiske Bibelselskab frie Hænder, fordi det da vilde indføre Bibles, med hvilke Forlæggerne herhjemme ikke kunde hamle op, og at det dernæst vil overfylde Landet med ufuldstændige Bibles. Hvorvidt Biblen efter det lutheriske Begreb er ufuldstændig, fordi de apokryphiske Bøger mangle deri, skal jeg ikke indlade mig paa at afgjøre; jeg veed vel, at der er adskillige høitkirkelige Herrer, som mene, at disse Bøger skulle med, for at Biblen kan være fuldstændig, men jeg veed ogsaa, at hvis det forholder sig saaledes, som der siges fra Kultusministeriets Side, at Selskabets Bibles, naar deres Udbredelse gives fri, ganske vil fortrænge den danske Bibel, har det lutheriske Folk en anden Opfattelse af det lutheriske Begreb, om hvad der skal kaldes en fuldstændig eller en ufuldstændig Bibel. Jeg ser imidlertid noget Værrer i denne Udtalelse fra Kultusministeriet, thi jeg ser dertil en Udtalelse om, at man fremdeles vil vedblive med at fortrædte det britiske Selskab. Vil man give det Tilladelse til imod en Afgift af f. Ex. en Mark — en Afgift, som det tidligere har maattet udrede til Vaisenhuset for at faae Lov til at udbrede sine Bibles — at afsætte disse her i Landet, vil den samme Mulighed være tilstede for, at det kan fortrænge den saakaldte fuldstændige Bibel, men dette vil man jo ikke, og Meningen med den hele Modstand maa altsaa, som sagt, være, at man vil lægge Selskabet Hindringer i veien for paa den Maade at søge at udbrede sin egen saakaldte fuldstændige Bibel. En saadan Fremgangsmaade mener jeg rigtignok er meget lidet heldig samtidig med, at der i de fleste andre Lande, ja endog i katolske Lande, er den fuldstændigste Frihed paa dette Omraade, og samtidig med, at man ikke er istand til at holde baptistiske Bibles ude, Bibles, som efter deres Skøn, der have Forstand derpaa, erklæres for fuldstændig uforkerte. Med Hensyn til Psalmebogsagen forholder det sig jo paa den Maade, at Vaisenhuset Skridt for Skridt er blevet tvunget ind paa den Vej at gjøre dem saa billige og komfortable som muligt. — Hvad nu Løgstør Kirke an-

gaar, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ogsaa omtalte, idet han beklagede, at Mindretallet ikke var gaaet ind paa den begjærede Bevilling til den, turde jeg maasse minde om, hvad der kan læses i Anmærkningerne til Finantsloven, nemlig at Sagen allerede blev reist i 1847. Der blev dengang givet Løfte om et Tilskud fra Statskassen af 2,000 og nogle hundrede Rigsdaler samt om et Laan af 5,000 Rigsdaler, men paa Grund af Tidsumstændighederne blev Sagen stillet i Bero, hvorimod man nu fortæller os, at det er aldeles nødvendigt at faae denne Kirke paa Grund af Befolkningens stærke Stigen. Jeg skal nu ikke gjøre nogen Indvending imod, at Befolkningen deroppe faar en saadan Kirke, men at det netop nu er paatrængende nødvendigt at haste med Opførelsen af den paa en Tid, da vi ikke have nogen Klarhed med Hensyn til, hvormeget Kirketiendebeieren vil tilskyde, kan jeg ikke indse. Befolkningen er heller ikke tiltagen saa overvættet stærkt, thi i 1860 udgjorde den 1480, og i 1870 var der, ifølge Folketællingslisterne, kun 1382 Personer, saaledes at den altsaa iftedesfor at være tiltagen i den senere Tid derimod er aftagen med omtrent 100. Mennesker. Dette kan altsaa ikke anføres som Grund til at haste, men vi modsætte os, som sagt, slet ikke Bevillingen i det Hele, hvorimod vi rigtignok mene, at vi, forinden Statskassen overhovedet indlader sig paa at bevilge Noget til denne Kirke, maa vide, hvormeget Kirketiendebeieren, der ifølge Loven af 19de Februar 1861 § 4 har en absolut Forpligtelse til at udvide Løgstød Kirke, hvis det behøves, vil bidrage til den nye Kirke. Det havde vel ogsaa været et noget farligt Princip for os at bygge Kirker snart her og snart der. Ja, havde vi Præstelønningspørgsmaalet ordnet, saaledes at vi kunne se, hvad jeg er overbevist om vil vise sig i Tidens Løb, at der var Penge tilovers fra Tienderne til slige Foretagender, var det en anden Sag. Dertil kommer, at naar man ser hen til, at de Kirker, som ete sig selv, have haft Raad til at udrede over 200,000 Rd. til Restaurationen af Viborg Domkirke, kunde der vel være Noget, som